

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

VI. In Domin. I. Post Epiphan. Quærebant eum inter cognatos & notos Luc.
2. Arg. Educatio.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO. VI.
IN DOMINICA I. POST EPIPH.
Quærebant eum inter cognatos & notos.

Luc. 2.

ARGUMENTUM.

EDUCATIO.

B. Virginis
solicitude
in queren-
do filio

Cant. 5. v. 10.

Perraro vigilantiore oculo institor lucro sunhiat; aut sagaciore studio vertagus feram insectatur; quam afflictissima JESU Mater eundem indagaverit. A. Quæsivit enim illum anxie inter cognatos, & notos, si forte eorum sese comitatui inseruisset. Quæsivit ferventer Jerosolymam reversa per vicos, & plateas: Num quem diligit anima mea vidistis? Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex milibus oculi ejus columbarum. Labia ejus distillant myrram primam: manus ejus tornatiles, plene byacinthis. Quæsivit constanter triduo toto, diu noctuque orationibus, ac discursibus, gemitibus ac clamoribus; quoad tandem sedentem in templo in medio Doctorum eum reperit. Quorsum quæsto tantum studii? quorsum tanta solicitudo, ac sedulitas? Sciebat dicitis quantum bonum, quantumvè thesau-

rum amisisset. Rectè equidem, sed nec eam fallebat, tantam gemmam interire non posse. Noverat, quam vigilis cura Deum servaretur; quanta præ aliis prærogativa effulgeret; ut si vel sponte latere vellet, haud posset. Quorsum ergo? Non aliò automo, quam ut hoc ipso sedulam curam, ac institutionem filiorum commendaret. Quod ipsum eum ego inculcare intendo, à te Doctore Doctorum maximo, ac unico gratiam, ac benedictionem demisse efflagito.

Partitio.

II. Quum multa sint, quibus parentes urgentur, ad accuratam filiorum suorum institutionem; tum verò illud ponderosissimum, quod in ea omnis prope eorum felicitas, quæ temporanea, quæ æterna consistat. Calamitofissimi alioqui in hac, & in altera vita futuri, si remissos, atque incurios sese præstiterint.

§. I.

*Ab educatione bona
pendet felicitas tem-
poralis*

*Tobia edn-
atio*

Tab. 3, 10.

Tob No. 4.

Filius pro-
bus felici-
tas maxi-
mum

§. I.
Educatio bona proxeneta felicitatis temporalis

III. In argumentum fundandæ beatitatis temporaneæ in bona educatione assumo, unicum filium Tobiae. Illum inquam filium, qui à matre cum lacte exsuxit pietatis dulcedinem; Illum filium, qui cura tam anxia, & studio tam sollicito à patre educabatur, ut quantumvis inadoles ipsa degenerasset, cultu tamen ipso ad omnem virtutis amissim efformari potuisset. Illum filium, in quo patre in dies ducente lineas, augustior virtutum effigies effulgebat. Quem ab infantia timere Deum docuit, & abstinere ab omni peccato.

Quo loco hunc creditis apud parentes suos, æquissimos rerum arbitros, extitisse? Erigit aures, & ex matris lesso supra ipsius professionem decantato percipite: Heu me! heu me fili mi, ut quid te misimus peregrinari lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostræ, spem posteritatis nostra! Omnia simul in te ano habentes te non debuimus dimittere a nobis. Tu nostra felicitas, tu nostrum gaudium, tu nostra gloria, & corona nostra. Omnia in te simul habentes te non debuimus dimittere a nobis.

Mulier bona quid tibi tam gloriose
de filio occinis? Ut augeror, aut
nimis in natum amor, aut dolor
exoticus te sibi abripiunt, nec sa-
pere sinunt. Num te later, filios
esse pondus infaustum, eoque gra-
vius, quod nec ferri queat. Nec ab-

jici; fontem gravissimam curarum, ac solitudinum, sanguisugas incessanter egurgirantes; affer, affer. Num te preterit ab Augusto vomicas, ac carcinomata nuncupatos? aut ab aliis sputa, noxas, ac charybdes bonorum indigitatos? Prò quām sape foeta, quæ curis peperit cupidus, lucra, discinctus male perdit hæres. Quām frequenter inter decoris paterni degeneres hæredes refusum, in pompa licentia disfluxit, aurum! Quoties concatenatos parentum labores non nisi effrenis filiorum exceptit petulantia, decoxit libido? Quoties gurges à prima sui nativitate illiinis subinde alluvione lutulenti soli, & colorem traxit. & foetorem! Et tu tam fragili arundini inniteris, & felicitati tuae basim in tam lubrico obfirmas? In te uno omnia habentes. &c. Et quidem si solatia tua muliebria in eo reposita jactitares, condescenderem tantisper tuis affectibus; jam vero cum exaggeras bona filii rui, & omnia in uno habere eructes, qui credam? Nam cum sit multiplex bonorum genus, & aliud quidem fortunæ, aliud corporis, aliud animi, num forte natus tuus gazophilacum quodpiam, & cornucopiæ bonorum? num & deliciæ tuæ, & pompa gloriæ tuæ? num corona virtutis tuæ?

Ita ita , rege rit , maximus hic
thesaurus meus : Nunquam fuissest i- Tob. 5.24.
sta pecunia , pro qua misericordia ; sus-
ficebat enim nobis paupertas nostra ,
ut divitias computaremus hoc

quod videbanus filium nostrum. Ipse unus mihi erat præ mille thesauris, ille pretiosior cunctis gemmis, ille gravior cunctis aliis illecebris, ille decus, ac diadema senectutis nostræ. In te uno omnia habentes, non debuimus te dimittere à nobis. Sint alii filii charybdes paternorum bonorum, sint opprobria generis humani, sint cordolum genitricis suæ; meus mihi unio ob candorem innocentiae, gemma ob pietatem, thesaurus ob virtutum cœterarum abundantiam. In te uno omnia habentes &c Verè filius pius & prudens cumulata est felicitas, & possessio terrenæ beatitatis. Hic sensus erat pia hujs matronæ de filio suo; & effectu ipso comprobatus.

IV. Nec alter Matri omnium credentium Saræ. Nostis quantis illam, & maritum ipsius Numen optimum cumulaverit bonis, auxerit divitiis, honestaverit victoriis, præveniret gratiis? Attamen in his omnibus nullo exaggerationis latitiae sensu hilaratos fuisse, aut hæc omnia vel in parte felicitatis posuisse legimus. Semper hic cuneus matri, semper patri hærebat infixus; Ego vadam absque liberis. Moriar, nullo semine, nulla posteritate relictâ. Hinc Domino singularem suam protectionem sibi pollicenti idem vulnus aperuit dicens: Domine Deus quid dabis mihi? Ego vadam absque liberis. Et filius procuratoris domus meæ iste Damascus Elæzer. Mihi autem non dedisti semen, & ecce vernaculus meus hæres meus erit. q. d. Quorsum me cumulas tantis donis, ac pos-

sessionibus? Quorsum tam ampla mihi despontes; prole, tanquam omnis felicitatis coronide destituto? Ut ut tuæ in me exundant beneficiorum cataractæ in me sistent, nec in progeniem meam derivabuntur. In me uno spes omnis cum radice intercidet, in florem nullum posteritatis egerminatura. Ego vadam absque liberis. Si me servum tuum beatitate quapiam terrena cumulare non dignaris, filiolum tanquam colophonem adjice, & desideria exatutasti mea.

Gen. 20.6.

Prodiit tandem in lucem effectorum proles parentum Isaac, & quem natura tamdiu partum negaverat, obstetricante gratiâ fudit puerpera senicula. Cum ecce tantum pectus illud, spei plenum, inundavit gaudium, ut peroptis præcordiorum aggeribus sese latè diffundaret, & ipsa grato murmure eructaret: Rism fecit mihi Deus; quiunque audierit, corridebit mihi. Chaldaeus vertit: Gaudium fecit mihi Deus; Sara cur omnis qui audierit congratulabitur mihi. Utque gratiæ posteritatis memoria hoc gaudium æternareret, celte circumcisionis in carne tenella filii incidit, vocando eum Isaac, id est simum.

Sara cur
riseris

Ego me hic lubens aquilegem ofero indagaturus, quonam ex fonte ea jucunditas, illud gaudium, ac beatitas stagnaverit? An forrè quod cum Zoroastro genesim suam risu exhilaraverit? At usitatis humano generi lachrymis natalium suorum nexas diluit. An quia

Filius pro-
bus non
bonumParentis in-
felix sine
liberis

Gen. 17.2

Mid. 7.2.2.

quia censu naturæ, fortunæque di-
ves prius auri fulgore, quam solari-
bus radiis est perstrictus? Solatia
hæc sint eorum, qui terrena, non
cælestia sapiunt. An quod homo
natus in mundum? At quot filii na-
tales suos funestarunt, non Isaaci,
sed Bennoni, id est filii doloris ha-
biti. Quid ergo? Quia nimurum
puerum probum, sanctum, studio-
fissimum virtutis, & æmulatorem
paternæ gloriæ esse cognoverat.
Jam enim tum diviniore afflata fla-
mme augurabatur regnatos ex eo
nepotes, durante in novissimæ tem-
pora salutari fœcunditate, Jam
tum prævidit ducum purpuræ, om-
nium dignitatum fasces, sacrosho-
nores, fortunam denique domui suæ
confessisse orbem felicitate sua im-
pleturam. Jam tum cognovit sibi,
& orbi universo beatitatem ex nepo-
te illius egerminaturam. Hinc me-
rito exultavit, non quia filium ge-
nuit, sed quia hæredem virtutis, spem
regnorum, semen benedictum ob-
tinuit. Quippe Nazianzeno teste:
*Maximum, & clarissimum esse videtur
felicitas in liberis.* Nulla familia, ac
prosapiæ potest obtingere major
beatitas; aut par illi, quæ de probis,
piis, morigeris liberis, ac nepotibus
pullulat. Quemadmodum ex adver-
sum nulla magis deploranda miseria,
quam sobolem nancisci vitiosam, ac
degenerem. *Maximum & clarissi-
mum esse videtur felicitas in libe-
ris,*

V. Testes hujus veritatis appelle-
lo, quæquot natura, & gratia pa-

rentes esse induxit. Edicant illi ger-
mandæ, ac sacrosanctæ, quandonam in
auge felicitatis sese consistere arbit-
rantur? An cum aureis rivis ad
splendorem dignitatis, aut licentia
ostentationem sese Paetolus in do-
mū ipsorum exonerat; aut cū dormien-
tes auream prædam cum Timo-
theo stringunt; aut alehymia Midæ
quævis metalla in aurum refingunt?
Neutiquam. *Quid proderit homini,*
ait Ecclesiastes, *de universo labore suo,* *Ecclesiæ 2.22.*
*& afflictione spiritus, qua sub sole cru-
ciatus est?* Quid proderit illi? Ut-
ique cum dormierit non sumet om-
nia, neque descendet cum eo gloria
eius; sed linteolo unico, & assere
contentabitur. *Quid filiis prode-
rit?* Non nisi, ut perinde ac Vituli
aurei proponantur, adorandi forsi-
tan ab insipientibus, vel à prudenti-
bus despudi; vel ut pretiolo the-
saurorum damno ad scelera patranda
invalescant; vel ut magnificis impe-
diis exitium, funeraque sibi mercen-
tur. *Quid familiæ, si eam aurei me-
talli fulgor irradiet, caligo vitiorum
obfusceret?*

An tum mei parentes vos niveis
subvehi faustitatis bigis, sexigisque
existimatis, quum fasces dignitatum
vobis acclinantur, & honorifico sa-
lunt, efferuntque elogio populi?
O vanam beatitatis futilemque ba-
sim, quæ in solo auræ popularis soli-
datur garitu; quam Echo probrosæ,
in nepotespurio, vitæ obtundit, ac
subruit; cuius terminum falx Laebris
imminentis posuit? Quæ felicitas in-
clarescere foris, domi tenebrescere?

*Opes non fe-
licitant pa-
rentes*

*Dignitas
non reddit
felices*

effulgere in populo, sordere in prole? oriri splendide, & occumbere in obscuro, adversaque omnium fama.

An quod uxor sit tanquam vitis abundans in lateribus domus suæ, filiæ compositæ, circumornatæ. At etiam belluis, etiam volucribus ea felicitas obtigit, quibus dictum: *Crescite & multiplicamini.*

Gen.1.22.

Filiiloniræ
rissimiGreg. Naz.
In monit. 5.
Basil.

S. Gregorius Nazianzenus perinde ac commentum explodendum autumat, si quis dicat fuisse quempiam tam felicem, ut multorum bonorum liberorum pater dici potuerit. *Quis simul multos, & probos, atque honestos filios habuerit, in fabulis forte repieres.* Legite, revolvite lacras paginas, ex iis id desumere licet; quotquot copiosa prole donati sunt, totidem Cainum, Chamum, Ammonem, Absolonem aliasque perditos filios, cum parentibus aliis sanctissimis nactos esse. *Qui simul multos &c.* Non est signum opulentæ, fecracisque vindemiaræ, si vites nimium luxurient; nec omen cujuspiam beatitatis, si proles nimium sobolescat. Quantum enim illa propagatur, tantum res familiaris succiditur, & ut flumen in multos alveos divisum minuitur. quantum illa increscit, tantum una curæ, solicitude, opprobria cumulantur.

Corona pa-
renti filius

Prov.17.6.

Solus filius sapiens, filius probus ac modestus lætitiat patrem, beatificat patrem. Nam ut ait Sapiens, *Corona senum filii eorum.* Corona ac diadema aureum ex gemmis, acunionibus virtutum fabricatum, filii proborum. Corona aurea, quæ principem

felicitatis illum declarat. Nisi civicam quis dicere malit, ob servatum, atque educatum bonum patriæ civem, eidem collatam.

At vero corona straminea filii improborum, corona confusionis, & dedecoris; corona calamitatis ac miseriae. Corona verè spinea, quæ ubi vis pungit, & fodicat parentem. Ubi ubi hæc corona est, citra vulnus, & sanguinem genitoris, & genitricis non est. Si deforis agat degener filius, infandis moribus, ac dedecore, in suum redundantem nidum, funestat. Si vero domi versetur, histrici in morem perficit, curis macerat, quoad cruentet, aut proflus conficiat.

Saul Rex in mortis constitutus confinio, & propriis manibus, ac ense reluctantem expellere adiunxit spiritum, Amaleticæ cujuspiam sociam in funus invocavit dexteram, dicens: *Sta super me, & interfice me, quoniam tenent me angustia.* Alia versio legit: *Quoniam tenent me corona.* O quoties eadem prope calamitas infelices tangit parentes! o quoties propri confodiuntur ense! quoties mortem in vota vocant, idque ex eo dunt taxat capite, *quia tenent eos corone;* quia cruciant filii aut filiæ, quia eviscerant parentes, & jaculo multiplici doloris eos confodiunt.

Claret itaque felicitatem temporalem pendere ex bonis, probisque filiis, seu ex recta, sedulaque eorum informatione, & educatione.

Filiū impii
Corona stra-
minea

2. Reg. I. v. 9

§. II,

§. II.

Felicitatis sempiterna obstetrix
bona educatio.

A bonaE- VI. Nec minus evidens æternam
ducatione beatitatem ex eodem fonte, ex iisdem
pendet fel- filiis pie sanctequeformatis reduciare.
citas eterna

1.Tim.2.

Oppignorat hanc per quam liquido
parentibus Doctor Gentium Paulus,
dicens: *salvabitur autem mulier per fili-
orum generationem, si permanferit in fide
& dilectione, cum sanctificatione.* Græ-
ca exemplaria legunt: *Si permane-
runt filii ipsius in fide, & dilectione.* Id
est si parentes tam sedulam, accura-
tamque diligentiam adhibuerint, ut
filios ad omnem virtutis ideam effin-
gant, in fide confirmant, ad dilectio-
nem inflamment, præmio æternæ fe-
licitatis redonabuntur. Virtus filio-
rum suffragium dabit, ac calculum
regni cœlorum. *Salvabitur autem
mulier per filiorum generationem.* In-
nocentia, & inculpatæ vitæ tenor
in filiis non ipsos duntaxat, sed & pa-
rentes regni efficit candidatos. Nec
jure duntaxat civili, sed propè divino
una persona computatur pater & fi-
lius, mater & filia; relucentibus pa-
rentum exemplis in filiis; & horum
actionibus reverberantibus lese ad ful-
gorem illorum. *Salvabitur autem mu-
lier.* Quod vero hic de matre dici-
tur, id ipsum in parentem amplian-
dum est, ut quam communionem subit
laborum, eandem teneat itidem præ-
miorum.

VII. Extendit hoc privilegium
summo parentum, professorumque so-
latio, Theophilactus, quando etiam
Theoph. h. d.

descendentibus à fide, aut probitate fi-
liis, ipsis idem stipendum merito-
rum attribuit. Nam proposito sibi
hoc dubio, quid solatii capere possint
parentes, omnibus eorum curis, stu-
diisque in irritum abeuntibus; ipsem
respondit: *Non fraudabitur suorum
(Pater) mercede sudorum.* Quando
quidem & Filius Dei nihil non faciens, ac
dicens, paucos habuerit, qui sibi morem
gesserint. Bono estote animo paren-
tes, bono præceptores, si fructus se-
menti vestrae non responderit. Non
enim Numen tantopere respicit effe-
ctum, quam conatum, & affectum.
Et si Filius Dei fructu laborum suorum
neutquam excidere potuit, confidi-
te nec vestra in vanum abitura studia.
Coronavit illius labores incassum
prope exantatos, coronabit & ve-
stros. *Nemo fraudabitur suorum mercede
laborum.*

VIII. In Lege antiquata vulgo be-
nedicti habebantur, quorum fœun-
ditati respondisset fructus filiorum;
maledicti è contra qui non reliqui-
sent semen. Miratur id merito Au-
gustissimus Doctor & querit: *Quid
est ut maledictos dicat lex, qui semennon* 8. Aug. tom. 4
reliquerint in Israel? Numquid ma-
ledictus Elias, qui vel ideo raptus in lib. qq. v. T
quest. 17.
cœlum dicitur, & futurus extremi ju-
dicii assessor, ac præcursor, quod nul-
lius fœminei legatur fuisse concubitus?
Numquid maledictus Marscalcus Do-
mini S. Joannes Baptista? Numquid
alii fulminati, qui se ipsos castraverunt
propter regnum cœlorum? Cui quæ-
stionis se ipsum Oedipum interponit in
hæc verba: *Spiritualis intelligen-
tia in hac causa ista est, ut male-
dicti* 101a

dicti habentur, qui non reliquerint semen quod videat Deum; id est qui non habuerint filium, aut servum, aut proximum, qui Dei timorem doceat terram. Illi, illi benedicti, qui filios suos a teneris ita imbuunt, ut cum aetate una adolefcant virtus, pietas, devotio, religio. Illi, illi benedicti, qui non tam filios hominum, aut carnis enutriunt saeculo, quam filios Dei, filios Spiritus cœlo. Illi, illi benedicti, qui non tantopere parentes sunt sanguinis, quam timoris Domini; nec tantum lacris, quantum pietatis instillant. Fulminati vero, qui non tam parentes, quam peremptores, qui pareunt mundo, perimunt cœlo; enutriunt vanitati, non veritati; assuefcunt vitiis, non virtutibus. Hi enim noxas filiorum ut plurimum nutriunt, vel ex ipsis tanquam a vitiata radice pullulant. Et ideo communis Theologorum doctrina est, ad annos usque completæ discretionis peccata filiorum redundare in parentes; & quidquid itidem ex pravo traductæ adolescentiæ habitu ab iis delinquitur, ipsis majori ex parte imputari.

Quid igitur mirum est, si Numen castiget ejusmodi parentes, si feriat, si damnet.

*Moyse cur-
Angelus vo-
luerit occi-
dere*

Exod. 4. 24.

IX. Maturantem Moysem ex mandato Domini iter in Aegyptum ad conterendum Tyrannum, a quo Israel premebatur, inopinatè stitit minax nuntius; nec secus quam olim Balaam infestis adortus est signis: *Occurrit ei Dominus, & volebat occidere eum.* Eheu tam præcipiti rotatur sphaera clementia, ac furor Numinis? Vix una, alterave dies intercesserat, qua familia-

rissime cum Domino egerat Moses; summisque gratis ac privilegiis auctus a Domino abcesserat; & jam nunc ad necem depositur. Vix legatus deputatus fuerat, ut invisum cœlo principem in suo fastuosum solio obtruncaret; & jam ipsemet victimam pro Pharaone designatur. Vix semi Deus constitutus, cui mancipata elementa, obsequens Nilus, pelagus vestigale foret, & jam revocantur gratiae, virga iastrangitur, & qui alieno sanguine cruentatur erat Nili ostia, suomet purpurare urgetur. Quælo quod cœlitem Tribunum urget imperium? Cur telo devotus est Moses, cur non nisi hac victimam placari potest ira Numinis non uno grava fulmine? Num quidpiam tam brevi spatio commisit criminis, quo hanc animadversionem incurreret? Num de acceptis muneribus (quod primum est) supercilium sustulit? An in exequendo Domini sui mandato obtorpuit? Num prodigia, ac virgæ virtutem sibi arrogavit? Neutquam. An DEum gratiae, ac clementiae dispensatae paenituit? Nec minimum. Cur igitur Deum in persona Angeli adversarium patitur? cur stringit gladium, cur mortem intentat?

Causa unica est quod filium, bâcris ritibus, ad eum diem Deo nondum initiauerat. Dilatio silicis in filium, acuit & maturavit acinacem in patrem: Incircumcisus filius parenti vulnera intentavit, negligens illius institutio, furorem incitavit superum, & indignus

gnus vita habitus est pater, qui in vita animæ in filio accuranda ob-
torpuit. Tanti stetit unus in infan-
te ritus non expletus. *Absurdum e-
nim erat* (ait S. Petrus Damianus)

Petr. Dam.

*si videretur gentilis in filio, qui Israe-
lita erat in semetipso.* Instituta erat
circumcisio in signum veræ fidei,
& cognitionis Dei, quodque quis-
piam foret ex numero filiorum illi-
us. Moysen itaque legatione fun-
gentem, & Pharaoni veri Numinis
imperia enuntiantem neutiquam
decebat, si natus ipsius hoc signo ca-
raret, qui à filio Tyranni diserne-
retur: *Absurdum erat si videretur
gentilis in filio, qui Israelite erat in
semetipso.* Non potuit Numen tan-
tum dedecus perferre, tollere pa-
trem consultius esse statuit, quām
eum in Legatum admittere, qui
Gentilis erat in filio.

Moyses pe-
nitentatus
ob dilatans
circum-
cisitionem,

Ergo si Moysi tanti stetit ritus
paululùm dilatus in filio, quid in
eos irarum ac dirarum, quid telo-
rum ac fulminum non redundabit,
qui remissis habenis filios ad quan-
vis licentiosæ vitæ turpitudinem
recingunt? Si incircumcis reatus fi-
lii destinatum evertendis conden-
disque imperiis Vatem plectendum
exposuit; quo illos discriminum in-
curia in imbuendis filiis non deducet,
qui filios sine lege vagari sinunt,
qui delicias filiis condunt, sed u-
nâ toxicum melle circumlitum pro-
pinant. *Absurdum erat in Moysè,*
quod parens gentilis esset in filio,
& non erit abominandum in oculis
Dei, quod parens alioqui probus, &

rectus sit impius, & sacrilegus in filio?

X. Et tamen quænam obsecro
aliquorum, eti paucorum in de-
dolandis filiis cura? quæ religio?
Cum in omnibus prope negotiis ac-
curandis impigri inveniantur; in fo-
la filiorum institutione lentescant
Ut honesto connubio, ac splendi-
do filios, filiasque emancipent,
nullis parcunt sumptibus; consilia
diu noctuque versant, paronymphos
adhibent; ut filium filiamve sa-
pientiæ, aut pietati maritent, no-
vissima cura est. Ut illos ad ali-
quod ho noris, aut officii subsellium
evehant, quot supplicibus libellis,
conatibus, congiariis non attentant;
ut vero cœlestibus dignos reddant
honoribus, ut vasa capacia gratia-
rum, ac donorum supernorum
præstant, vix cogitant, & ne co-
gitant quidem.

Incuria in
educatione
castigatur.

Ad hortos excolendos, putando-
que accersimus homines industrios,
& gnoros; filiorum verò animos
efformandos, seu deformandos po-
tius tradimus truncis, ac stipibus,
Consultuti stabulo nullis impensis
paremus, quatenus Asturconem
quempiam obesis clunibus, lato pe-
ctore, modicâ cervice, brevibus auri-
bus caudâ, crineq; promissis naucifca-
mur: Ut vero filium moratum,
ac eruditum habeamus, ut ei-
dem præfectum habilem morum
deputemus (ne forte minerval
justius expetat) susque deque du-
cimus. Canis si forte domui præficien-
dus sit, ad fures arcendos, vix non
in

in Britanniam mittimus, & prō pudor
Pœdagogum, obſtricem, ſublegi-
mus nullis penitus conditionibus, no-
tisque candidatos. Vah! ergone abor-
tivū ſunt filii vestrī, nū ſpurii, num alieni?
Etſi tales eſſent, omneſ tamē lapi-
dem mo vere deberetis, quod cura vestræ
cō crediti eſſent; quod fili Dei ſint,
quod vobis de iis reddenda ſit ratio;
quātō magis cum & ſanguis vester, &
caro vestræ, & os de oſſibus vestrī ſint,
omnis in iis efformandis conatus ad-
hibendus erit? Potestisne aspicere, vel
reducere in memoriā effratas belluas
citra ruborem impiæ matres, videntes
illæ ſua pignora propriis laetare uber-
ibus, & vos ſequeſtrare iſpos merce-
mario, plebejо que ſuētū adultero? Quin
etiam ursæ non ſatis eſt ubere, ni-
ſi etiam ore catulos ſuos enutriat. Et
ideo, ideo crediderim immissos
cœlitus in ſubſtantiantes Elifæū pueros,
ut vel ab iſpis ſapere ſubinde diſcerent
parentes. Et quemadmodum Nihi-
tæ ſurgent in iudicio adverſus Hebræ-

os, quia illis creditibus Jonæ prædi-
canti, iſti credere noluerunt Christo
illos docenti: ſic modò insurrexerunt
ursi adverſus incolas illos, quia cum
ursi magna cura forment catulos ſuos,
homines ratione prædicti nullam filiis,
aut per exiguum operam impendunt.
Ideo, ideo credo geminas cœlo Ursas
illatas, quod aptiores aſtris feræ ſint,
quam matronæ. Has enim latere cu-
pio, ne fœtus moneantur abdicare; ni-
tere illas, & elucere gaudeo, ne has
formare pignora pigeat, in educatio-
nem liberorum à feris adactas. Ideo,
ideo ad ſeptem effulgere Triones dixe-
rim, ut ubi in fœtus amor refixit, ibi
amandi faces Ursæ inferant Boreales.
Itaque ne vel à beſtiis confundami-
ni, ſi felicitati, ſi ſaluti vestræ conſul-
tū eſſe vultis, erudiēdis, itaq; ſāctius in-
ſtituendis filiis vestrīs inſiſtite; ut ipli
unā vobis cum, & cum parvulo
IESU proficiant & aetate, &
gratiā apud Deum,
& homines.

Fiat,

* * * * *

* * *

*

CON-